

Ik ben voor gelijkwaardigheid tussen man en vrouw. Vrouwen moeten dezelfde kansen als mannen krijgen, vind ik. Omdat vrouwen evenveel waard zijn. Niet omdat ze gelijk zijn. We kunnen zeggen van wel, maar het is niet zo. Vrouwen hebben een totaal andere instelling dan mannen.

Ik generaliseer nu even hè, maar ga eens een clinic wielrennen geven. De stemming voor aanvang in een groep vrouwen: ze zijn allemaal bang dat ze het niet kunnen. Ze vrezen dat ze niet sterk genoeg zijn. Dat ze de groep tot last zullen zijn.

Mannen denken precies het tegenovergestelde: zij kunnen alles al.

Deze zomer gaf ik een clinic aan een groep mannen in een winderige polder. Een vriendengroep. Twee keer per week fietsen ze met elkaar, liefst zo hard mogelijk door de polderwind. Maar dat ging eigenlijk altijd mis: het niveauverschil in de groep is aanzienlijk, dus de sterkste fietsers losten de wat langzamere broeders steevast. Niet leuk voor de snelsten, want die moesten steeds wachten. En niet leuk voor de zwaksten, want die zwalkten continu achter de groep aan.

Ik kwam een minicursus waaierrijden geven. Dat betekent: met een groep zo hard mogelijk door de wind fietsen, kop over kop, daarbij gebruik makend van de kracht van de sterksten om ook de mindere mannen op hoge snelheid te laten meedraaien.

Goed waaierrijden is een kunst. Het vergt oefening en vooral: rekening houden met de anderen in de groep.

Degene die op kop komt, hield ik de mannen voor, wacht een heel belangrijke taak: niet versnellen. Het is o zo verleidelijk om een tandje bij te schakelen als het lege asfalt zich ineens voor je uitgestrekt. Maar doe je dat, dan kan de vermoeide man die net van kop komt niet meer achter aansluiten en trek je de waaiër uit elkaar. Dus. Niet snokken, heren. Of ze dat begrepen hadden? Dat hadden ze begrepen.

We gingen oefenen. En alsof ik niks gezegd had, snokten de vier sterkste mannen er als idioten vandoor. Nog voor de eerste bocht was de eerste gelost. Niet snokken, schreeuwde ik boven de wind uit. Niet snokken! Tevergeefs. Na een half rondje lag de hele groep uit elkaar.

Potverdorie, dacht ik. Ze hebben gewoon niet naar me geluisterd. Dus ik legde het principe van waaierrijden nog een keer uit – misschien was ik wel onduidelijk geweest. Maar bij de volgende oefenronde was de groep binnen de kortste keren wéér aan flarden gesnukt. De drie zwakkere mannen hadden er inmiddels geen meer zin in, zeiden dat ik maar met de sterkeren verder moest gaan.

Ik werd een beetje boos. Deze mannen wilden iets leren en nu deden ze ondanks mijn uitleg toch gewoon wat ze altijd deden, namelijk elkaar aan gort rijden. In een opwelling nam ik de sterkste mannen apart, om een rondje te gaan snokken –

met mij. Als ze niet horen wilden, dan moesten ze maar voelen. Na de eerste bocht had ik de eerste al gelost. In mijn wiel hoorde ik gepiep en gehijg. Op het stuk met zijwind trok ik het groepje helemaal uit elkaar. Zo, zei ik bij terugkomst. Nu weten jullie ook eens hoe dat voelt. En nu écht waaierrijden, vriendelijke vrienden.

Als makke lammetjes draaiden de heren vervolgens een keurige waaier. Ik was verbaasd en geamuseerd. Was dit nu het apenrots-effect? Door mijn kuiten te laten spreken had ik de top van hun rots veroverd? Misschien. Feit was dat ze plotseling wél naar me luisterden.

En vrouwen? Die luisteren altijd, aandachtig. Doen precies wat ik zeg. En zijn na een clinic door het dolle heen, omdat ze dingen blijken te kunnen die ze niet voor mogelijk hadden gehouden.

Zo zit dat dus: vrouwen moet je zelfvertrouwen geven, wil je ze laten presteren. En mannen? Die kunnen er stiekem best tegen als de alpha-aap ineens een apin blijkt te zijn.